

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. augusztus 2.
(vasárnap)**

Czakó Zoltán

MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

Köszöntés igéje: Ézsaiás 66,2

Hiszen mindent az én kezem alkotott, így keletkezett minden – így szól az Úr. Mert én arra tekintek, aki nyomorult és megtört szívű, és aki ígéimet tiszteli.

Énekek: 426; 338

Lekció: Jakab 1,2

Alapige: Jakab 1,2

Teljes örömmel tartsátok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek.

Imádkozzunk!

Urunk, valóban te látod mindannyiunk szívét, és te látod azt is, hogy mennyi szomorúság, mennyi nehézség van abban és hogyan is jöttünk most ide teled, Urunk. És valóban szeretnénk azt énekelni, hogy bizony bármilyen bű, nehézség is van az életünkben, ha benned bízunk, Urunk, akkor valahogy az nem is nehézség. De Urunk, valóban azt is bevalljuk neked, hogy bizony az igen is nehézség, igenis fáj, igenis szomorúak vagyunk és sokszor sírhatnánk, amikor arra gondolunk, amikor valakit elvesztettünk, amikor akár a magunk nyomorúságára gondolunk akár fizikai, lelki értelemben is.

És Urunk, valóban örülni szeretnénk az evangéliumnak, de megvalljuk azt is, hogy még sincs bennünk akkora öröm, hogy ez a nehézséget elvegye, a próbákról a tekintetünket elvonja, mert sokszor csak azt látjuk.

És Urunk, most is azért vagyunk itt te előtted, hogy ezekben a nehézségekben, próbákban te adj enyhülést. Te legyél, Urunk, az, aki megszólítasz

MEGPRÓBÁLTATÁSTÓL A DIADALIG

bennünket, aki akár megvigasztalsz. És Urunk, köszönjük azt, amikor te megszólalsz, amikor megvidámítasz, éltetsz bennünket. Olyan hálásak vagyunk ezért.

Azért könyörgünk, hogy ez a mostani istentisztelet szóljon erről, hogy ezekben a nehézségekben közel jössz hozzánk. Ha eddig így és így gondolkoztunk a próbákban vagy akár elfordultunk tetőled, Urunk, újra tudjunk visszafordulni tehozzád.

Így könyörgünk, hogy most is szólj, most is építs, buzdíts, hogyha kell, feddj bennünket.

Így könyörgünk, te légy jelen közöttünk.

Ámen.

Igehirdetés

Nem biztos, hogy jól értesült vagyok, de úgy tudom, hogy a gyémántot egy különleges vízbe teszik annak érdekében, hogy kiderüljön annak eredetisége. Ugyanis ebben a vízben a gyémánt egy igen érdekes módon kezd el csillogni, és ha mellé, mondjuk egy hamisítványt is beteszünk, akkor egy olyan ember számára, mint én – egy laikusnak is – egyértelművé válik, hogy melyik az igazi és melyik a hamis.

És azzal pedig talán egyetértünk, hogy a keresztyén életben igen fontos a próbatétel. Az, hogy a hitünknek, szeretetünknek, odaszánásunknak a valódisága kiderüljön. És erről bizony más helyen is olvasunk a Szentírásban, amelyek arról is beszélnek nekünk, hogy ezektől a próbatételektől ne rettenjünk meg. Például a Korinthusi levélnek a vége így hangzik: *„Önmagatokat tegyétek próbára, hogy igazán hisztek-e?!”* (2Kor 13,5) És lehet, hogy most néhányan a testvérek közül így gondolkoznak, hogy most miért a próbáról beszélek, amikor itt kísértésről van szó. Hát azért beszélek próbáról, mert a próba és a kísértés a görögben ugyanazt jelenti, ugyanaz a szó, csak mindig a szövegösszefüggés alapján döntik el, hogy pontosan mi a fordítás. A Miatyánk szövege is ugyanezt a szót használja, csak ott nyilván kísértésnek fordítjuk. Ugye amikor így mondjuk: *„És ne vígy minket kísértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól.”* – ott azért fordítjuk kísértésnek, mert a gonosz miatt ez ilyen negatív töltésű mondat. De nagyon sok helyen, például a Korinthusi levél végén, amit fentebb idéztem, ott próbatételnek fordítják. Alapvetően ez a szó próbatételt jelent, ha negatív a szövegösszefüggés, akkor fordítják kísértésnek. Erről ennyit röviden. És itt pontosabb lenne a próbatétel fordítás, mert a Miatyánk részében miért imádkozunk azért, hogy *„ne vígy minket kísértetbe”*, itt pedig miért tartunk örömmel?

De azt is valljuk meg őszintén, hogy bizony a próbátelt nem szeretjük. És talán egy őszintébb szívből még a következő mondat is fölhangzik: – Hát Uram, annyi testvérem van itt a templomban, inkább próbálgasd őket, engem meg hagyj békén! Valahogy szeretnénk elkerülni ezeket a helyzeteket

vagy nagyon gyorsan átesni rajta. És ez teljesen természetes, hiszen nem vagyunk fakír beállítottságúak. Az ilyen körülményeket, helyzeteket egyikünk sem szereti.

És azt is meg kell vallanom, hogy én az évek során sok-sok bizonyágtételt hallottam már, hogy keresztyén emberek mit éltek meg az Úrral ezzel kapcsolatban. És értsék jól a testvérek, nyilván nem kritizálni akarom ezeket a bizonyágtételeket, csak arra szeretnék rámutatni, hogy a hallgatóság szívében ilyenkor mi játszódik le, amikor ezeket hallgatják. Nyilván elhangzik az, hogy milyen helyzetben volt, milyen nehézségekbe került és nyilván próbálja minél színesebben lefesteni a dolgokat, hogy aztán mi is meg tudjuk az fogalmazni, hogy igen, ez tényleg egy nagyon rossz helyzet volt, hát abba én se szívesen kerülnék bele. És nyilván ez a testvérünk imádkozott, akár heteket, hónapokat vagy akár éveket, évtizedeket, és egyszer csak Isten adott neki szabadítást ebből a nehézségből.

De a hallgatóságnak ebből mi csapódik le? Hát egyrészt az, hogy mennyire jó ennek az illetőnek: szabadítást adott neki Isten, imádkozunk érte: köszönjük Urunk, hogy te ilyen hatalmas vagy, ma is munkálkodsz. Másrészt hát én is egy hasonló helyzetben vagyok. A körülmények, a nehézség mértéke nem ugyanaz, de Isten ebben a helyzetben nekem is adhatna szabadítást. Persze a hallgató testvérünk is nagyon sokat imádkozott ezért, de amikor hallja a bizonyágtételt, a következőt fogalmazza meg magában: – Lehet, hogy nem imádkoztam elég jól, vagy nem imádkoztam sokat ezért az adott problémáért. Akkor imádkozni kell érte még többet! És még több időt tölt az imádsággal, bibliaolvasással – természetesen ez egy jó dolog, – de mégis azt látja, hiába imádkozik, hiába olvas igét, nem történik semmi, nem jön a szabadítás. Sőt, akiért imádkozott, azt elvesztette. A betegsége még súlyosabb lett, a körülmény, amiben volt, még rosszabbra fordult. És ha ez a helyzet fennáll, mondjuk hónapok, évek óta, akkor teljesen joggal teszi föl magában a kérdést: – Van ennek egyáltalán értelme? Van értelme imádkozni, bibliát olvasni? Nekem Isten ebből nem adott szabadítást, a másiknak meg igen. És megint jön a pofon, jön egy újabb bizonyágtétel, jön egy újabb testvér, aki egy nagyon nehéz helyzetben, imádkozott, Isten megszabadította. És elhangzik a bizonyágtételben a következő mondat: Isten téged is megszabadíthat, ha könyörögsz hozzá. Hát a szegény hallgató: – Köszönöm szépen, én már eleget imádkoztam, és még mindig nem történik semmi.

És persze nagyon szép az, ahogyan Isten egy embernek az életében munkálkodik – ismét mondom, nem ezt vonom kétségbe –, de mi van azzal a másik száz emberrel akiknek az életében Isten nem így munkálkodik? Mi a helyzet ekkor? Bizony meghalt, akiért imádkoztam, még rosszabb lett az állapotom, ahogyan Isten elé vittem, bizony nagyon csúnya vége lett egy barátságának, bizony a házasságom tönkre ment, bizony a gyerekeim nem akarnak többet soha az életben látni. És még folytathatnánk a sort. Persze olyanok

vagyunk, akik szeretjük kibogozni a szálakat és szeretjük megfejteni annak a rejtélyét, hogy egy adott helyzetben miért is engedte ezt vagy azt meg az Isten. És bizony vannak olyan helyzetek, amiket soha nem fogunk megérteni, és talán évek múltán is egy hatalmas nagy kérdőjel jelenik meg a fejünkben: ennek mi értelme volt? Teremtettségünkhöz hozzátartozik az, hogy csak teremtmények vagyunk és az összefüggéseket nem fogjuk látni. Nem is feltétlenül kell látnunk.

Csak egy példával szemléltessem ezt a testvéreknek. Amikor én az óbudai gyülekezetbe jártam, nagyon jó volt az ifjúsági közösség is, de végül el kellett mennünk a gyülekezetből. Mindenkinek a fejében felvetődött, hogy miért történt mindez? Nagyon sokat összejártunk, nagyon sok helyre elmentünk, misszionáltunk gyerekek között, misszionáltunk a lakótelepen, nagyon sok szolgálatot végeztünk, de elzavartak bennünket a gyülekezetből. Miért történt mindez? És fél évig nem tartoztunk sehova, tehát református gyülekezethez sem, de aztán elmentünk Békásmegyerre, ott felkerestük az ottani lelkészt, elmondtuk neki, mi történt, fogad-e bennünket. Ő persze azt mondta: – Nyugodtan gyertek. Hát egy 50-60 fő átment Békásmegyerre. De nagyon érdekes volt, én is évekkal később tudtam meg, amikor egy ottani békásmegyeri lány, elmesélte, hogy ők ezt hogyan élték meg. Jártak az ifjúsági órára, hát ketten-hárman úgy néha eljárógattak. És azt mondta ez a lány, hogy ennek mi értelme, hát hárman ott vagyunk, ott szenvedünk. És már az egyik alkalommal megfogalmazta magában, hogy ő többet ide biztos nem jön. Jó, ad még egy utolsó esélyt. És amikor eljött, azt vette észre, hogy ott van másik 50-60 ember az ifjúsági órán. – Ezek meg kik? Azok voltunk mi. És mi is ezt évek múlva tudtuk meg. Tehát mindig ott volt bennünk a kérdőjel, hogy miért történt mindez? És aztán ez a lány elmondta, hogy ez egy óriási fellendülést adott az ifjúságnak. A paneles fiúk is ekkor csatlakoztak a gyülekezethez, jöttek velünk vizitúrázni, elkezdődött egy óriási munka. És Istennek ez egy nagy kegyelme volt, hogy ezt megmutatta, hogy lám-lám, Isten így akart munkálkodni, kicsit szétszórt bennünket, terjedjen az evangélium máshol is, ahol egyébként nem feltétlenül terjedt.

És bizony azt is meg kell vallani, hogy én még olyan bizonyágtételt a nehézségekkel kapcsolatban nem hallottam, hogy valaki őszintén a következőket mondta volna: – Figyeljete, ez piszkosul nehéz volt, teljesen a padlóra vitt, ott voltam évekig. De valahogy talpra állított belőle az Isten, mert igazából már nem tudom az életemet Isten nélkül elképzelni, és a mai napig nem értem, miért kerültem ebbe a helyzetbe, de itt vagyok. Még most is fáj, ha rá gondolkodom, de szeretem az Urat.

És valahol, valljuk meg őszintén, hogy nagyon sokszor egy hazug képet mutatunk a krisztuskövetésünkben. Mert az csak tökéletes lehet, mert ott nem lehet semmilyen nehézség, ott nem lehet sírni, ott nem lehet bánkódni. És ezt mutatjuk mindenkinek.

Engem az egyetemen még úgy tanítottak, hogy személyes példát még véletlenül se mondjak el prédikáció alatt. Nem szabad. Kérdezem én, hogy ezzel mi a probléma? Hát én is hús-vér ember vagyok, én is küszködök, én is próbákban vagyok, Isten engem is próbál. A kérdés az, hogy ezeket hogyan dolgozzuk fel keresztyénként. És bizony ez nagy segítség tud lenni egy másik keresztyén embernek, aki ugyanúgy küzd, ugyanúgy lent van a padlón, és ott vagyok neki, hogy segítsem őt. Mi ezzel a probléma?

Pedig a keresztyén életről, krisztuskövetésről nem lehet beszélni nehézségek nélkül. És a Szentírás lapjain nagyon sokszor találkozunk azzal, hogy bizony Isten szolgái is szenvednek akár a szolgálat során is, és ezekből a helyzetekből Istenhez kiáltanak.

Jób egyik barátja így fogalmaz: „*Az asszonytól született ember rövid életű, tele nyugtalansággal.*” (Jób 14,1). Pontosabban tele nehézségekkel, problémákkal. Hát ilyen az emberi élet.

Dávid a következőképpen kiáltott az Úrhoz: „*Ne légy tőlem távol, mert közel van a baj, és nincs, aki segítsen!*” (Zsolt 22,1)

Vagy Ézsaiás következőképpen mondja: „*Nézz a földre, és íme csak nyomorúságot és sötétséget láatsz, nyomasztó borút, homályba taszítva*”. (Ézs 8,22)

Akárhogy tagadjuk, akárhogy szeretnénk felmutatni azt, hogy tökéletesek vagyunk, nem vagyunk azok. Mindannyiunk életében vannak nehézségek. Nyilván a fokai ezek mások mindannyiunk életében. Valaki több mindenben szenved, valaki meg kevésbé.

És bizony Isten gyermekei sem mentesülnek ezektől. A házasság, a családi élet, mondjuk Istennek a legnagyobb ajándéka, amit adhat, a földön, de abban is elkerülhetetlenek a nehézségek. Valaki így fogalmazott egyszer a házassággal kapcsolatban: ha jól csinálod, a mennyország tud lenni, de ha rosszul, a pokollá válhat.

Jézus pedig arra is ígéretet tett, hogyha mellette kitartunk, akkor bizony, ha az evangéliumról bizonyosságot teszünk, akkor is nehézségekkel fogunk szembesülni.

És ebben a szakaszban még azzal akar bátorítani bennünket Isten, hogy a nehézségekre igen is lehet pozitív értelemben tekinteni. Mert ezek bizony valamit munkálnak a szívünkben. És jól tudom, hogy ezekben a helyzetekben a legnehezebb kimondani azt, hogy Uram, hát mégis mit akarsz munkálni az életemben? Ismét mondom, nem feltétlenül kell megtalálnunk mindenre a választ, de most a Szentíráson keresztül arra szeretnék rámutatni a testvéreknek, hogy mégis a nehézségeket, a próbákat miért engedi meg Isten, miért engedi azt, hogy ezekbe a helyzetekbe belekerüljünk.

Én a Szentírás alapján nyolc ilyet okot szedtem össze. Ne ijedjenek meg a testvérek, most csak négyet fogunk megnézni. Majd egy másik alkalommal a többit is megnézzük.

Az első ilyen cél: hitünk erősítése. *„De az Úr azt mondta Mózesnek: Majd én hullatok nektek kenyeret a mennyből. Menjen ki a nép, és szedjen naponként egy napra valót. Ezzel teszem próbára, hogy az én törvényem szerint jár-e, vagy sem.”* (2Móz 16,4). Ezékiás királyt néhányan talán ismerik a testvérek közül. Ő volt az, akit Isten nagy gazdagsággal megáldott, az országban eljött a jólét és egy ilyen mondatot olvasunk vele kapcsolatban a Szentírásban: *„De amikor a babiloni vezető emberek elküldték hozzá megbízottjaikat, hogy megkérdezzék, milyen csoda történt az országban, elhagyta az Isten, hogy próbára tegye, és kitudódják, mi minden van a szívében.”* (2Krón 32,31). Isten ilyen. Megpróbál azért, hogy kiderüljön, mi van a szívében és mi van a te szívedben.

Emlékszem egy testvérrre, aki nem akarta, hogy meglátogassam, de nem könnyen lehetett engem sem levakarni, így hát eljutottam hozzá. Az édesapja elhagyta, volt egy testvére, aki fizikai és szellemi sérült is volt. Az édesanyja újra megházasodott, és hát ő emiatt már egy nem szívesen látott egyén volt. Amikor ott voltam nála, akkor ezt úgy előttem is tudtára adták, hogy hát jó lenne, ha innen elmenne vagy elköltözne. És évekkel később, amikor az egész élethelyzetéről beszélgettünk, akkor nagyon őszinte volt, akkor már sajnos a testvére is meghalt. És emlékszem annyit mondott, hogy a mai napig nem érti, miért került ilyen helyzetbe, Isten miért ilyen gyerekkorral áldotta őt meg. De egyet el tudott mondani: az Urat még most is szereti. Talán el lehet mondani rólam, hogy most már jobban bízek az Úrban. És ha egy kemény helyzetbe kerülök, akkor már nem kezdek el kétségbe esni, akkor is az Úrhoz fordulok. És ő ezt akkor így kimondta: – Hát igen, valószínűleg azért történt ez az életemben, hogy jobban bízzak az Úrban, jobban szeressem őt. Mert ezekben a helyzetekben kiderül az, hogy mi van a szívében.

A magvető példázatát ismerik a testvérek, ott is ugyanerről van szó: a nehézségek, a próbák elvisznek-e az Úrtól bennünket? Nagy kérdés. Az én életemben is nagy kérdés: ha én nehézségbe kerülök, mi van az én szívében.

Másodszor: a megpróbáltatások megaláznak bennünket. Emlékeztetnek bennünket arra, hogy bizony azért, mert mondjuk kiváltságos vagyok, mondjuk az Úr szól hozzám, nagyon szépen elrendezte az életemet, ez ne azt eredményezze, hogy én lelkileg, mondjuk önelégült vagyok a másikkal szemben. Pál apostol a következőképpen fogalmaz: *„Pedig ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mondanék, de mérséklem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit tőlem hall; még a kinyilatkoztatások különleges nagysága miatt sem.”* Tehát az apostol, dicsekedhetne, de hogyan fogalmaz a következő versben? *„Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam.”* (2Kor 12,6-7). Sokszor a nehézségek ezt eredményezik, a próbatételeket ezért kapjuk, hogy ne gondoljuk magunkat többnek a másikkal.

Emlékszem, amíg nem született meg a kislányunk, akkor mindig olyan furán néztem a házásokra. Amikor elmentünk egy csendeshétre, akkor mindig ők voltak azok, akikkel a legtöbb baj volt. Neki ilyen szoba kell, de az sem mindegy milyen fekvésű; az sem mindegy mit eszik, és még sorolhatnám. Azután megszületett Sári lányom és azóta a következőt mondom a családósookról: meg tudom érteni őket.

Persze itt most csak az elvet akarom felmutatni a testvéreknek, hogy hogyan gondolkozunk egy-egy emberről vagy egy-egy testvéréről. Én nem tudom, hogy mondjuk, ha házások a testvérek, hányszor ültek le már a házastársukkal beszélgetni valakiről: – Emlékszel arra a testvérré, aki ott volt? – Hát igen, nagyon csúnyán elbukott a Krisztus követésében! De kérdezem én, hogyha ugyanabba a helyzetbe kerülnénk, ha ugyanazt adja ránk Isten, ugyanazt a nehézséget, meg tudnánk maradni a Krisztus követésünkben? Nem biztos. A próbák, a nehézségek pontosan arra akarnak eljuttatni minket, hogy legyünk alázatosak és ne gondoljuk magunkat többnek, mint amilyenek vagyunk.

Emlékszem egy hitre jutott testvérré, aki a bűnnel kapcsolatban nagyon kemény volt és másokat is nagyon keményen figyelmeztetett. Egy vizitúrán az egyik lányt keményen megfeddte, mert bűnös kapcsolatban élt. És szólunk kellett neki: – Várjál, ácsi, ácsi, állj meg egy kicsit! Tehát ne ítéld őt el, mert ha ő nem keresztyén, meg nem is fordult oda szív szerint Krisztushoz, akkor miért várunk el tőle gyümölcsöző életet? Hát a szíve még távol áll Krisztustól, és teljesen természetes, hogy ilyen az élete. Először mutass rá a szívére és amikor megtért Jézus Krisztushoz, akkor majd megjelennek a gyümölcsök. Ennyi. Hát a mi életünkben is ez így történt, valljuk meg őszintén. És nagyon érdekes, eltelt jó néhány év, és ez az illető, aki ugye keményen megfeddte a bűnt, ő volt az, aki megcsalta a feleségét és otthagya.

És lehetünk nagyon kemények, lehetünk ítélezőek másokkal kapcsolatban, és persze vannak olyan dolgok, amiket ki kell mondanunk, meg vannak esetek, amik mellett nem lehet elmenni szó nélkül, de az az alázat is legyen bennünk, hogy nem vagyunk jobbak a másiknál. *„Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!”* (1Kor 10,12).

Egy másik testvérem mondta, én ezen akkor nagyon meglepődtem, nem szereti egyáltalán az alkoholt, de egy ilyet fogalmazott meg nekem egyszer: nem tudja, hogy mikor jön el egy olyan helyzet az életében, aminek következtében hozzányúl az alkoholhoz. Istennek nagy kegyelme, hogy most ő nem szereti az ízét sem, ez egy nagy kegyelem, de lehet, hogy egy hét múlva nem fog tudni megállni ebben. És ezen úgy meglepődtem, hogy én se szeretem az alkoholt és egyébként teljes mértékben igaza van.

Harmadszor: a megpróbáltatások megmutatják, hogy mennyire függünk a világi dolgoktól. Mert minél több anyagot halmozunk fel, minél több világi ismeretekkel rendelkezünk, minél inkább elismertek va-

gyunk, annál inkább megkísértődik a szívünk ezekkel kapcsolatban. Kit szeretünk valójában? Az Urat vagy a világot. És ez sok mindent jelenthet az életünkben. Akár a munkában elért sikert, az ismeretségünket, hogy minket nagy emberek ismernek, és ezzel kapcsolatban, mondjuk sok előnyhöz is hozzá tudunk jutni. Fontosak-e számunkra a világi kitüntetések, az anyagi jólét, hogy valamilyen életszínvonalat fenntartsunk. És ezek önmagukban nem bűnös dolgok, de sokszor állhatnak az aggodalmunk középpontjában.

Egy alkalommal, amikor Jézust nagy tömeg követte, a következőket kérdezte Fülöptől: *„Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek? Ezt pedig azért kérdezte tőle, hogy próbára tegye, mert ő már tudta, mit fog tenni. Fülöp így válaszolt neki: Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindenki kapjon valami keveset.”* (Jn 6,5-7). Fülöp ahelyett, hogy az Úrban bízott volna, csak az anyagi erőforrásokra tudott tekinteni, ami persze messze elmaradt attól, hogy a szűkölködőket megelégtse.

Én is emlékszem, amikor a munkámat hagytam ott azért, hogy a teológiára jelentkezsek. És elkezdtem számolgatni, hogyan fogok kijönni anyagiilag. És előttem volt az órarend, láttam azt, hogy reggel 8-tól délután 4-ig bent kell ülni. Hogyan tudom ebbe az órarendbe beprézselni a munkát, hogy fogok majd így dolgozni. Ha dolgozom, akkor mikor fogok tudni tanulni és ezek után mikor fogok egyáltalán aludni, mert ez sem egy utolsó dolog? Elkezdtem ezen agyalni, aggódni, eltelt így egy nyár: most akkor mi lesz? Az egyik ifivezetőm pedig augusztus vége felé elmondta, hogy a gyülekezetből néhányan úgy gondolták támogatnának engem az egyetem alatt, összeállnának és odaadnák a tizedüket. Én meg teljesen megdöbbsentem, mert ez valójában ez arculcsapás volt nekem. Egyszerűbb lett volna imádságban az Úrra bízni ezt dolgot, talán pár évet meg is spórolhattam volna az. Isten pedig munkálkodott a háttérben és testvéreket erre indított, és aztán az egész öt évet így tanulhattam végig, hogy ők ott voltak a háttérben.

Mózeset a fáraó házában nevelték, el tudjuk azt is képzelni, hogy milyen gazdagságban nőhetett fel. Egyiptom legmagasabb szintű oktatói tanították, valószínűleg az egyiptomi társadalom csúcsán helyezkedett el, hát nem egy középosztálybeli volt, és aztán 40 évig pásztorként élt Midján földjén, ahonnan az Úr őt elhívta. A Zsidókhöz írt levél pedig a következőképpen fogalmaz vele kapcsolatban: *„Mert inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét, mivel nagyobb gazdagságnak tartotta Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot, mert a megjutalmazásra tekintett.”* (Zsid 11,25-26).

A próbák is azért szükségesek az életünkben, mert rámutatnak arra, hogy az életünkben mennyire fontosak a világi dolgok. Materiális dolgokat helyezzünk előrébb vagy lelki dolgokat? És ebben legyünk őszinték, valljuk meg, hogy tényleg sokszor ilyenek vagyunk, de Isten erre is rávilágíthat egy-egy próbával.

Negyedszer: a próbák a mennyországra helyezik a tekintetünket. Tehát minél nagyobb a megpróbáltatás, minél hosszabb ideig tartanak, annál nagyobb vágyakozással tekinthetünk arra, hogy majd az Úrral fogunk együtt lenni.

„Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk.” (Róm 8,18). Persze azt is be kell vallanunk, hogy mi most csak a jelen szenvedést látjuk, és nem tudjuk milyen lesz a mennyben az Úrral. Nem lenne egyszerűbb, ha az Úr egy 5 percet megmutatni a mennyei dicsőségből csak, hogy legyen róla fogalmunk és összehasonlítási alapunk? Sajnos nem tudjuk milyen lesz, de azt mondja, hogy a mennyei dicsőség sokkal nagyobb lesz annál, mint amiben most vagyunk és amiben most szenvedünk.

Nem sok olyan idős testvérrel találkoztam, akik a hosszú éveig tartó betegség után reménységgel tudtak a mennyország felé tekinteni. Én egy pár hetet eltöltöttem a Budai Irgalmasrendi Kórházban, ahol az volt a feladat, hogy emberekkel beszéljünk. Volt egy idős bácsi, aki már hét vagy nyolc éve ágyhoz volt kötve, és az utolsó egy évében már nagyon elmérgesedett a betegsége. De az volt a legmegdöbbentőbb, amikor bementem a szobájába, akkor rögtön észrevettem, hogy a kisasztalán ott van a Biblia és ott van egy prédikációs kötet. Nyilván amikor a fájdalom meg a fájdalomcsillapítók engedték, akkor ő ezeket olvasgatta és elmondta nekem, hogy aznap mit olvasott a Bibliában és milyen bátorítás volt ez neki és ő már alig várja, hogy a mennyországba kerülhessen. Pár héttel később meg is halt. De ő így tekintett a mennyországra, már alig várta, hogy ott legyen.

Ezzel szemben egy emelettel feljebb olyan elutasítást tapasztaltam, hogy egy kicsit el is szomorodtam. Mindig elzavartak mondván, hogy ők nem akarnak senkivel sem beszélgetni. De azért olyan könnyen nem lehetett lerázni, másnap is kopogtam, itt vagyok, persze megint elzavartak. Míg végül a negyedik napon az egyik férfi fogadott és ha már ennyire kitartó vagyok akkor jöjjenek be és akkor beszéljünk. Elmondta az életét nagy vonalakban, és az tűnt fel nagyon hamar, hogy egy nagyon kemény ellenségeskedés van a szívében Isten felé. Elutasító volt. Egyébként örültem neki, hogy beszélgettem vele és ezeket elmondta. Az édesanyjával kapcsolatban is meg volt keményedve, Istennel kapcsolatban még jobban.

És érdekes volt a kontrasztot látni, mi volt az idős bácsival egy emelettel lejjebb és ezzel a férfival, akkor ég és föld volt a kettő. A bácsi lent, az alsó szinten Istenhez kiáltott, és arra vágyakozott, hogy Istennél legyen. Ez a fiatalember pedig, aki ott volt fölötte egy emelettel, kevésbé nehezebb szituációban pedig teljesen meg volt keményedve Istennel kapcsolatban.

Egy igeszakasszal szeretném bátorítani a testvéreket: „Az elveszettet megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyengét erősítem, a kövérre és az erősre vigyázok; úgy legeltetem őket, ahogy kell.”

(Ezékiel 34,16) Ezt mondja Isten és ez egy ígéret is. És ezzel legyünk tisztában, hogy tökéletesek nem vagyunk, ha valamilyen próba elé is állít bennünket az Úr, lehet, hogy elbukunk benne. Az is lehet, hogy rengeteg kérdés fogalmazódik meg bennünk, de ez teljesen természetes. Nem kell ezeket letagadni. Nem kell azt se letagadni, hogy elbuktam benne. Csak egy dologra vigyázzunk: ne maradjunk meg ezekben.

Egyik vizitúra alkalmával egy család is eljött velünk. Elhozták a kislányukat, olyan 6-7 éves forma lehetett, nagyon aranyos volt. És mint egy ilyen kislány tele volt őszinteséggel. Mindig beszélt, állandóan kérdezett, mindent tudni akart, mindenhova menni akart, úgy kellett visszafogni. És egyik alkalommal az én hajómban evezett és messziről láttuk, hogy jön egy esőfelhő. Csodálatos látvány volt, mert körülötte mindenhol sütött a nap. Nem megyünk be valahová, el fogunk ázni? – hangzott a kérdés. Fölösleges bemenni, nézd meg mekkora, hát valószínűleg esik két percet, aztán újra sütni fog a nap és aztán azon fogunk szenvedni, hogy milyen meleg van. Evezünk tovább, leszakadt az ég és tényleg két percig tartott az egész és utána kisütött a nap. A kislány ennyit mondott: – Igazad volt, a nap tényleg nem tűnt el.

És amikor az életünk megpróbáltatik, akkor az is legyen a szemünk előtt, hogy az Isten nem hagyott magunkra, csak úgy érzékeljük. Csak éppen abban a helyzetben nem látjuk. Ő ott van, figyel minket és bátorodjunk meg Istennek egy másik szaván, ami így hangzik: *„Azon a napon – így szól az Úr – összeszedem a sántákat, összegyűjtöm a szétszórtakat, akikre veszedelmet hoztam. A sánták meg fognak maradni, a gyengék erős nemzetté lesznek, és az Úr uralkodik fölöttük a Sion hegyén, mostantól fogva örökké.”* (Ezékiel 34,16)

Ha Krisztusban bízunk, ha Krisztust szeretjük a célban biztosak lehetünk. Viszont az odáig elvezető utat nem tudjuk, azt nem ismerjük. Lehet, hogy nagyon nehéz lesz, piszkosul nehéz lesz, de a célt ismerjük. A célt a Szentírásban Isten leírta, leíratta és elmondta számunkra, mi vár ott bennünket. Hatalmas nagy dicsőség. Ott vár bennünket az Úr. És ebben bátorodjunk meg, hogy igen, mi csak a célt ismerjük, nem ismerjük azt, hogy hogyan fogunk odáig eljutni, de bátorodjunk meg azon, hogy Urunk ebben bizonyos, ebben meggyőzött bennünket is, hogy igen, itt a Szentírás, olvasd, lásd, ezt adta Isten, a mennyország már a tiéd. Sőt, nagyon csodálatos a Szentírásban, hogy a Szentírás alapján úgy tekint ránk Isten, mint akik már ott vagyunk. Még nem vagyunk ott, de már most így tekint ránk. Miért? Krisztusért. Krisztus áldozatáért.

És ebben bátorítom a testvéreket, bármilyen nehézségben is legyünk, bátorodjanak meg Isten szaván, bátorodjanak meg azon is, hogy miért engedi Isten az életünkben ezeket a nehézségeket. Ismét mondom, nem biztos, hogy ezek választ adnak az próbákra. Majd lehet, hogy később fogjuk megérteni vagy ott nála, mellette. Bátorodjunk meg ezen, hogy ő összegyűjti a szétszór-

takat, akikre veszedelmet hozott, a sánták meg fognak maradni, a gyengék erős nemzetté lesznek és az Úr uralkodik fölöttük.

Imádkozzunk!

Urunk, valóban igaz az, hogy sokszor a próbák elvisznek tetőled, és Urunk, valóban igaz az is, hogy így el is szoktunk tőled sokszor fordulni, kérdéseket fogalmazunk meg. Nagy kérdéseket, Urunk, és bizony sokszor ezekre nem kapjuk meg a választ

És Urunk, szeretnénk megvallani neked azt is, bocsáss meg ezért nekünk, hogyha akár már évek óta ilyen állapotban vagyunk, hogyha már évek óta ebben forgolódunk. És bocsáss meg azért, Urunk, hogy ebből egyszerűen nem tudunk kievickélni.

Könyörgünk azért, Urunk, hogy te jöjj hozzánk közel, ebben az állapotban te szólíts meg bennünket. Te szólj úgy, Urunk, hogy aztán valóban fel tudunk állni. Urunk, valóban mutasd föl a te nagyszerű kegyelmedet, amit az evangéliumban már megmutattál nekünk.

És Urunk, bocsáss meg nekünk azért, hogyha valamikor tökéletes képet mutatunk magunkról, mintha mi tökéletesek lennénk, hiba nélküliek, folt nélküliek, és ezt mutatjuk mindenkinek, hogy így kell élni, ezt kell tenni és sokan emiatt szenvednek is, Urunk, mert ők ezt nem érzékelik, és sokszor elbuknak és igen is vannak nehézségek az életben. Urunk, bocsáss meg azért, hogy mi pedig ilyen hamis képet mutatunk magunkról.

Változtass meg bennünket is, és tényleg tudjunk olyan példák lenni, akik a nehézségben példák. Akik felemelik azokat, akik elbotlottak, akik meggyógyítják azokat, akik betegek, mert rajtunk keresztül, Urunk, te végzed ezt a gyógyítást.

Megvalljuk, Urunk, hogy sokszor könnyebb kritizálni, sokszor könnyebb belerúgni a másikba, sokszor könnyebb még mélyebbre letaszítani őt, mert hát végül is nem rólam van szó. Uram, bocsáss meg ezért a lelkületért. És nekünk is te adj megújulást ebből.

És Urunk, azért könyörgünk még, hogy te adj vigasztalást a gyászolóknak, te adj vigaszt azoknak, akik szerettüket elengedték, akik valamilyen betegségben vannak. Urunk, könyörülj rajtuk és őket is te szólítsd meg nekik a te hatalmas nagy kegyelmedet.

Így könyörgünk, Urunk, naponként szólítsd meg minket, naponként vezess bennünket. Így könyörgünk, légy így naponként az Urunk, vezető pásztorunk.

Ámen.

338. ének

m *Őst ir dallam.*

Lel-ki pró-bá-im-ban, Jé-zus, légy ve-lem,
 El ne tán-to-rod-jék tő-led é- le-tem.
 Fé-le-lem ha bánt, vagy nye-re-ség kí-sért,
 Tő-led el-sza-kad-nom ne hagyj sem-mi-ért.

2. Ha e világ bája engem hívogat, Nagy csalárdul kínál hitványságokat: Szemem elé állítsd szenvedésidet, Vérell koronázott, szent keresztedet.

3. Tisztogass bár bajjal olykor engemet: Kegyelmeddel szenteld szenvedésemet; Bár e test erőtlenségre oltárodon Keserű pohárral, hittel áldozom.

4. Ha halálra válik testem egykoron: Ragyogjon fel lelked e hitvány poron; Ama végső harcon rád bízom magam: Örök hajlékodbba fogadj be, Uram!

Montgomery Jakab, 1771–1854.